

Mijn Rabot-ervaring... De kracht van het ritueel...

Stafke...Toen ik zeventien was. Stafke, een mens zoals vele mensen, alleen en vergeten. Heel overwachts ontmoette ik Stafke, toen ik zeventien was. Te vroeg van de tram gestapt en de weg verloren. Plots geschreeuw, ergens in de buurt van het Rabot. Daar lag hij, daar lag een man die fluisterde: Ik ben Stafke en ik heb mijn hele leven gedronken, ik heb maar één maal in mijn leven gewerkt, in het metaal, het enige wat ik ooit gedaan. Toen blies hij zijn laatste adem uit en drukte een klein stukje metaal in mijn hand. Toen ik zeventien was, ontmoette ik Stafke, 15 minuten lang. Ik wist niet was me overkwam. Nu ongeveer zeventien jaar later, weet ik het wel. Dat stukje metaal, heb ik nog, en die man die toen 83 was, die leeft nog, die leeft nog in mijn hart. Is dit niet een stukje verrijzen? Weet dat Hij pas sterft als wij Hem vergeten zijn.

Nu ongeveer zeventien jaar later zit ik terug op de tram in de buurt van het Rabot in Gent...

Mevrouw Agneszka en kleinzoon Jurek uit Polen... Ik was één van onze mensen in het ziekenhuis gaan bezoeken. Rond 18 uur nam ik de tram richting Huize Triest. De tram stopt aan het Rabot en daar begon een man op het raam van de tram te kloppen. Ik keek naar hem en dacht: "Dit is precies een Bulgaarse vluchteling die ik enkele jaren geleden geholpen heb, maar ik was het niet zeker." De tram vertrok en die man begon te lopen. De volgende halte sprong hij op de tram en vroeg me om mee te komen in zeer gebrekkig Nederlands. "Broeder, broeder, kom mee, we hebben een broeder of een pastoor nodig." Ik kreeg de man maar niet uitgelegd dat ik geen broeder ben en zeker geen pastoor. Hoe meer ik mijn best deed om uit te leggen wie ik was, hoe meer hij zei: "Broeder, meekomen, wij hebben je nodig" Hij loodste me binnen in een bouwvallig huisje, waar er in een klein kamertje een vrouwtje lag in een zetel. Er waren in deze kamer heel veel mensen aanwezig, dit bracht een enorm lawaai met zich mee. Er werd geroepen in een taal waar ik niets van begreep. Dat vrouwtje was stervende en deze mensen hadden een priester nodig voor de laatste sacramenten. Ik heb dat vrouwtje een gewoon 'kruisje' gegeven. En plots werd het muisstil in de lawaaierige kamer. Zo stil, dat ik er kou van kreeg. Ik dacht, als dit niet de kracht van het ritueel is. Het bleek te gaan om een rondzwervende familie uit Polen op doorreis in Gent Ik had me dus vergist, het waren geen Bulgaarse mensen. Dat moedertje dat stervende was heette: 'Mevrouw Agneszka'. Ik bleef nog even en verliet de familie om in Huize Triest te bekomen van deze ingrijpende ervaring. Zes dagen later, 8 uur 's morgens in Huize Triest. Die jonge man die mij van de tram gehaald had, stond aan onze deur. "*Hier broeder voor jou, een klein geschenkje*". Het bleek een klein flesje vodka te zijn. Jurek had geen tijd voor een tas koffie, hij verliet me met de woorden: "*Bedank, wij gaan Brussel, gij geen broeder, maar toch onze broer.*"

"Stafke, Agneszka en Jurek; ik heb ze gezien in de buurt van het Rabot in Gent en nooit zal ik ze vergeten..."

Werner Van de Weghe